

eller en Forandring af Loven af 23. Januar 1862, gik udelukkende ud paa at skaffe Stenfiskerne ganske frit Spil med Hensyn til deres Erhverv. Der var ikke noget Ønske om at beskytte Kysten. Lovforslagene gik kun ud paa at bortskaffe de Hindringer, som Loven af 23. Januar 1862 havde lagt for Stenfiskernes Erhverv. Jeg skal her minde om, at det oprindelige Forslag gik ud paa, at man overhovedet ikke maatte faa nedlagt Forbud ud over 4 Fods Dybde og ikke over hundrede Alen fra Strandbredden. Ærede Medlemmer ville jo se, at det var ganske utilstrækkeligt til at beskytte vore Kyster, for 4 Fods Dybde findes maaske to eller nogle ganske faa Alen udenfor Kysten, og Beskyttelse indtil 100 Alen fra Strandbredden er naturligvis ved en udsat Kyst ganske utilstrækkelig. Efterhaanden voksede imidlertid Interessen mere og mere for, at Vægten skulde lægges paa Fredning af Kysterne. Man var saa uheldig, men man kan jo sige for Lovforslagets Skæbne saa heldig, at der skete betydelig Skade ved Stormflod, saa at man i stærkere Grad fik Øjnene op for, hvor udsatte vore Kyster vare. — Jeg maa her bemærke, at selvfølgelig ere vi vel alle enige om ikke at lægge unødvendige Hindringer i Vejen for Stenfiskerne i deres Erhverv, men jeg fremhæver med Tilfredshed, at man er naaet til at erkende, at Beskyttelsen af vore Kyster maa komme i første Række, dernæst kan man saa stille sig saa human som muligt overfor Stenfiskerne og dem, som overhovedet opsamle Materialier, men Kysterne skulle og bør være i første Række.

Naar jeg nu ser paa det foreliggende Forslag, er der forskellige Bestemmelser, som glæde mig i overordentlig Grad. Jeg finder, at Lovforslaget nu nærmer sig til at blive et virkelig godt Forslag. Jeg har allerede berørt, at efter Forslaget tager det offentlige nu hele Sagen i sin Haand. Efter § 9 er der Anmeldelsespligt for dem, som søge Erhverv ved at optage de paagældende Materialier fra Søen. De skulle herom gøre Anmeldelse til Registrerings- og Skibsmaalingsbureauet. Og i samme Paragraf findes endvidere en ganske fortræffelig Bestemmelse, som jeg længe kæmpede for at faa indført for nogle Aar siden. Det lykkedes ikke den Gang, men nu synes det at skulle kunne gennemføres, at den, som fisker Sten eller Materialier fra Stranden, skal „paa et iøjnefaldende Sted paa begge Sider af sit Fartøj med 10 Tommer høje Skriftegen (Bogsta-

ver eller Tal), hvide paa sort Grund eller sorte paa hvid Grund, have paamalet Bogstaverne „St. F.“ og Fartøjets Registernummer.“ Tidligere stod man i Virkeligheden ganske værgeløs overfor Angreb fra deres Side, som optog Materialier. Naar nogen nærmede sig, medens de laa ude i Vandet og fiskede Sten, sejlede de naturligvis deres Vej, og de vare heller ikke saa villige til at opgive Navn og Nummer, selvfølgelig. Selv om man altsaa kunde jage dem væk, kunde man ikke rejse Sag mod dem, da man hverken vidste, hvad de hed, eller hvor de hørte hjemme. — Og i Forbindelse hermed er der en anden Forandring, som jeg lægger den allerstørste Vægt paa, nemlig at Overgreb mod Loven ikke længere er undergivet privat Tiltale, men behandles som en offentlig Politisag. Det var jo tidligere ganske absurd, at saadanne Sager kun kunde rejses ad privat Vej. Det førte til slige, endog saa ret komiske Konsekvenser: En Ejer af en Strandbred, som fik nedlagt Forbud mod, at Sten og Materialier maatte borttages fra Stranden udfør hans Kyst, afskar sig derved Retten ogsaa til selv at borttage Materialier her, saa langt Forbudet rakte, men hvis han alligevel gjorde det, var der ingen anden end ham selv, som kunde anlægge Sag mod ham selv for Overgreb mod Loven. Jeg tror, at ærede Medlemmer ville indrømme, at det var en ganske absurd Tilstand. Det er nu hævet ved, at det bliver offentlige Politisager. — I Overensstemmelse hermed er saa Lovforslagets Bestemmelser om Tilsyn og Opsyn med Lovens Overholdelse. Det er jo ikke saa let at faa et effektivt Tilsyn. Det kan ikke hjælpe, at vi give de allerforntligste og bedste Love, naar man ikke har Magt til at sørge for, at de blive overholdte. Paa Landet have vi vort fortræffelige Politi, men paa Søen eksisterer der saa at sige intet Søpoliti. Efter at Toldkrydserne ere ophævede, er der desværre saa at sige intet Søpoliti mere. Politikontrollen paa Søen er i det mindste, som Forholdene ere nu, utilstrækkelig, da Politiet har alt for lidet Materiel til Disposition. Mere Vægt lægger jeg paa, at der, foruden af Politiet, skal føres Tilsyn af Fiskerikontrollen, Toldopsyn og Strandfogden. Hvorvidt dette Opsyn nu vil vise sig tilstrækkeligt, maa Fremtiden vise. Jeg tror, det vil være ret svagt, og at Overgreb mod Loven ingenlunde ere sikrede ved disse Bestemmelser; men det ville vi jo faa Erfaring for, naar Loven har virket i nogen Tid.